

Arrest

nr. 56 310 van 18 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet genoemd).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. CALLEWAERT loco advocaat E. SCHOUTEN, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 30 januari 2008, verklaart er zich op 10 juli 2009 een tweede maal vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 20 september 2010, verstuurd op dezelfde dag.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashi (district Malistan, provincie Ghazni) afkomstig te zijn. U bent een Hazara van etnische afkomst. Uw vader sloot zich net als uw oom en neef bij de taliban aan. Met de val van de taliban is uw vader verdwenen. Al die tijd moest u in het onderhoud van uw familie (uw moeder en jongere broers) voorzien. U werkte op het land en teelde graan. In 2007 is uw vader naar het dorp teruggekeerd. Hij eiste dat u zich bij de taliban zou aansluiten

maar u weigerde. Uw vader is samen met uw neef en oom gedood door de lokale commandanten Ehsani en Haji Rezai. Vervolgens hebben deze ook jullie huis vernield. U ging met uw moeder en broers bij een oom in Nawabad wonen. Uw broer werd later door de politie gearresteerd en opgesloten. U besloot dat u Afghanistan diende te verlaten. Enerzijds bleek u niet veilig voor de autoriteiten en de commandanten Ehsani en Rezai, anderzijds wou u de taliban niet vervoegen. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk bent u naar België gereisd. Op 08/02/2008 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan. Omdat u op dat moment nog minderjarig was, werd u een voogd toegewezen. U gaf geen gevolg aan de oproeping van de Dienst Vreemdelingenzaken en werd aldus geacht afstand gedaan te hebben van uw asielaanvraag.

Op 10/07/2009 heeft u, ondertussen meerderjarig, een tweede asielaanvraag ingediend. U verklaart nog steeds de problemen te vrezen waarvan u eerder melding hebt gemaakt. Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) voor."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan en verzoeker hierdoor de asielinstanties verhindert een juist beeld te vormen van zijn werkelijke nood aan bescherming.

Verzoeker lijkt immers niet te beseffen dat Pashi, de plaats waarvan hij beweert afkomstig te zijn, de naam van een regio is en hij legde tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip waarop hij Pashi verlaten heeft.

Ook verzoekers levensomstandigheden en activiteiten in Pashi zijn weinig geloofwaardig. Hij legde immers uiteenlopende verklaringen af over de oogsttijd van graan, over de plaats waar hij het graan verkocht en over de prijs van een schaap.

Er rijzen twijfels bij verzoekers ongeletterdheid. Verzoeker stelde in Afghanistan nooit naar school te zijn geweest, maar tijdens het gehoor blijkt dat verzoeker kan schrijven en dat hij vorig jaar een avondcursus Engels volgde.

Verzoekers kennis van een belangrijke plaatselijke figuur als Irfani is bijzonder beperkt. Verzoeker is niet op de hoogte van de verschillende stammen in Malistan en kent een aantal zeer bekende Hazaraleiders niet. Verzoeker legde ook tegenstrijdige verklaringen af over het bezit van een radiotoestel.

Aan verzoekers taskara kan geen waarde worden gehecht, aangezien vastgesteld is dat verzoekers beweerde herkomst uit Pashi bedrieglijk is. De Centrale Dienst ter Bestrijding van Valse Documenten van de Federale Politie heeft bovendien vastgesteld dat de taskara niet overeenstemt met hun persoonlijke documentatie. Bovendien zijn valse identiteitsdocumenten in Afghaanse steden en in Peshawar gemakkelijk verkrijgbaar.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In zijn enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van de inhoudelijke motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Wat "het asiel" betreft, voert verzoeker aan dat zijn recente verblijf in Ghazni wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker betwist de vastgestelde tegenstrijdigheden en stelt dat hij op de vragen over zijn leefwereld wel degelijk juist geantwoord heeft. Bovendien laat de commissaris-generaal na om de informatie waarop hij zich baseert aan het administratief dossier toe te voegen. Verder mag volgens verzoeker van hem niet verwacht worden dat hij op alle politieke en geografische vragen kan antwoorden aangezien hij jong en ongeschoold is. Hij wijst ook op de informatie die hij wel heeft gegeven.

Verzoeker legt ook een aantal foto's neer waarop zijn moeder te zien is voor een moskee in het centrum van Ghazni met een recente krant om aan te tonen dat zij nog steeds daar verblijft en hij haar daar recent heeft achtergelaten.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, voert verzoeker aan dat de toestand in de provincie Ghazni voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst hiervoor naar de beleidsnota van het Commissariaat-generaal van februari 2010.

Verder wijst verzoeker erop dat hij geen vestigingsalternatief heeft in Afghanistan. Volgens UNHCR kunnen Afghanen immers enkel terugkeren naar hun regio van herkomst waar hun familie hen kan opvangen. Verzoeker is afkomstig uit Ghazni en zijn moeder verblijft nog steeds daar.

Verder stelt verzoeker vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing meent dat een recent verblijf in Afghanistan nodig is en dat verzoeker kan terugkeren naar een derde land dat veilig is. Verzoeker voert hiertegen in hoofddorpe aan dat het onderzoek naar het risico op ernstige schade zich op Afghanistan moet toespitsen. In ondergeschikte orde voert hij aan dat het veilig-derde-landbeginsel geen motief voor een weigering kan zijn omdat dit beginsel in de Belgische wetgeving geen rechtsgrond heeft. In meer ondergeschikte orde voert hij aan dat de commissaris-generaal niet onderzoekt of de derde landen voor hem veilig zijn. In nog meer ondergeschikte orde voert hij aan dat het onderzoek naar een buitenlands vluchtalternatief moet gebeuren op grond van de voorwaarden die UNHCR gebruikt om een binnenlands vluchtalternatief te onderzoeken.

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat het enige middel onontvankelijk is in zoverre het gebaseerd is op de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de inhoudelijke motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Opdat een middel onvankelijk zou zijn, volstaat het immers niet allerlei geschonden rechtsregels op te geven, maar moet bovendien nog genoegzaam worden toegelicht hoe de bestreden beslissing deze rechtsregels heeft miskend (RvS 11 april 2008, nr. 181.967). Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift niet waarom hij van mening is dat de bestreden beslissing bovengenoemde rechtsregels schendt. Dit onderdeel van het enige middel is dan ook onontvankelijk.

De Raad is verder van oordeel dat verzoeker zijn afkomst niet aannemelijk maakt.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat verzoeker niet op de hoogte is van het feit dat Pashi een groter geheel van elf dorpen is, samen goed voor ongeveer 3500 families. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij zich waarschijnlijk niet duidelijk genoeg geuit heeft, dat hij bedoelde dat Pashi een verzamelnaam voor verschillende dorpen is en dat zijn kleine dorp Dadi heet en dat de namen Pashi en Dadi door elkaar gebruikt worden. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk aan verzoeker vroeg of Pashi één enkel dorp of een verzameling van dorpjes is, waarop verzoeker antwoordde dat het een klein dorpje met honderd huizen of zo is. Verder blijkt ook dat verzoeker Dadi noemde als één van de dorpen rond Pashi. Toen de dossierbehandelaar verzoeker wees op het feit dat Pashi volgens de informatie van het Commissariaat-generaal een geheel van elf dorpen met 3500 families is, antwoordde verzoeker bovendien enkel het volgende: *"In Sherdagh zijn er veel mensen, het is ook een dorp. En in Chalbachtu Pashi. Dat is ook groot. En in Zengar. Dat is ook groter dan ons dorp"* (gehoorverslag CGVS 3 september 2010, 3-4). Aldus blijkt dat verzoeker verkeerdelijk meende dat Pashi een klein dorp met honderd huizen is, terwijl het in werkelijkheid uit elf dorpen en 3500 families bestaat. Aangezien verzoeker beweert dat hij altijd in Pashi gewoond heeft (gehoorverslag CGVS 15 februari 2010, 2), ondermijnt deze vaststelling zijn geloofwaardigheid.

Verder stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het tijdstip waarop hij Pashi verlaten heeft: *"Tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dat uw vader al in de tijd van de taliban en meer bepaald in 1378 (komt overeen met 1999) werd gedood en dat u een week later naar Nawabad, een wijk van Ghazni-stad, verhuisd bent (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, p.2,3). Voor het Commissariaat-generaal stelt u dan weer dat u tot twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan in Pashi bent blijven wonen."* Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de Dienst Vreemdelingenzaken de overlijdensdatum van zijn vader verkeerd genoteerd heeft. Hij stelt dat hij nooit met zoveel woorden gezegd heeft dat hij Pashi in 1999 (1378) verlaten heeft. Aangezien deze datum slechts éénmaal genoteerd is en verzoeker nadien geen jaartal meer genoemd heeft, is het volgens verzoeker perfect mogelijk dat dit verkeerd genoteerd is. Verzoeker voegt er nog aan toe dat de verklaringen die tijdens het korte gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken worden afgelegd niet gebruikt mogen worden om tegenstrijdigheden te zoeken. De Raad wijst er vooreerst op dat op elke asielzoeker de verplichting rust om zijn asielrelaas in elke fase van het onderzoek zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij de feiten die aan de oorzaak van zijn vlucht lagen in elke fase van het onderzoek nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Om de geloofwaardigheid van het asielrelaas te beoordelen, kan het dan ook nuttig zijn om de verklaringen die de asielzoeker bij de verschillende asielinstanties aflegt met elkaar te vergelijken. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet alleen verklaarde dat zijn vader in 1378 gedood werd maar ook dat dit tijdens het talibanbewind gebeurde (vragenlijst CGVS, 2). Aldus blijkt dat niet alleen de datum die verzoeker vermeldde niet overeenkomt met zijn latere verklaringen bij het Commissariaat-generaal maar ook de genoemde

periode. Verder blijkt uit de vragenlijst ook dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat zijn ouderlijke woning één week na de dood van zijn vader vernield werd en dat hij om die reden samen met zijn moeder naar de woning van zijn oom in Nawabad is gegaan, waar hij tot aan zijn vertrek is gebleven (vragenlijst CGVS, 2-3). Tot slot blijkt uit de vragenlijst ook nog dat het verslag van zijn relaas aan hem in het Dari werd voorgelezen, zodat hij de mogelijkheid heeft gehad om eventuele fouten te laten verbeteren.

Verder stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegde over de oogsttijd van graan, over de plaats waar hij het graan verkocht en over de prijs van een schaap. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat het feit dat hij een verschillende maand opgaf waarin geoogst wordt, geen tegenstrijdigheid maar een nuancering is, omdat het van de weersomstandigheden afhangt wanneer men juist oogst. De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet aantoonde dat de weersomstandigheden een invloed hebben op de oogsttijd. Bovendien heeft verzoeker deze nuance niet aangebracht tijdens het gehoor. Verzoeker voert verder aan dat hij tijdens het gehoor juist geantwoord heeft dat het tien of elf maanden duurt vooraleer het graan kan worden geoogst en verwijst hiervoor naar informatie van wikipedia over de graansoort gerst. De Raad stelt vast dat deze informatie verzoekers antwoord bevestigt. De commissaris-generaal heeft aan het administratief dossier, noch aan de verwerende nota informatie toegevoegd waaruit het tegendeel blijkt. Verder voert verzoeker aan dat hij het graan zowel thuis als in de buurt verkocht. Hij voegt eraan toe dat de commissaris-generaal tijdens het tweede gehoor niet gevraagd heeft of hij het enkel verkocht aan de mensen die bij hem thuis kwamen en dat het ene het andere niet uitsluit. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het eerste gehoor verklaarde dat hij het graan in een wijk verkocht, waar mensen van de buurt het kochten, en dat hij tijdens het tweede gehoor verklaarde dat de mensen bij hen thuis kwamen. Het is opmerkelijk dat verzoeker tijdens beide gehoren niet vertelde dat hij het graan zowel in de buurt als thuis verkocht. Bovendien vroeg de dossierbehandelaar hem bij het tweede gehoor of hij met zijn graan naar de markt ging en vermeldde verzoeker ook toen niet dat hij het graan ook in een wijk verkocht (gehoorverslag CGVS 15 februari 2010, 6; gehoorverslag CGVS 3 september 2010, 6). Wat de prijs van een schaap betreft, voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat zijn raadvrouw bij het begin van het tweede gehoor opmerkte dat de prijzen van schapen tijdens het eerste gehoor verkeerd vertaald zijn. Verzoeker stelt dat hij wel weet dat een volwassen schaap tussen 5000 en 7000 afghani kost. De Raad stelt vast dat uit het gehoorverslag blijkt dat de tolk soms moeite had om specifieke landbouwbegrippen te vertalen. Het lijkt de Raad echter niet aannemelijk dat de tolk de getallen die verzoeker noemde verkeerd zou vertaald hebben, temeer daar alle andere getallen die in het gehoorverslag voorkomen blijkbaar wel juist vertaald zijn. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift ook nog aan dat hij kon zeggen hoe lang de zwangerschap van een schaap duurt, wat niet wordt betwist.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker foutieve dan wel tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de plaats waar hij bijna zijn hele leven gewoond heeft, over het tijdstip waarop hij zijn dorp verlaten heeft en over zijn dagdagelijkse bezigheden. Aangezien het hier over zaken gaat die op verzoekers concrete leefwereld betrekking hebben, mag van hem verwacht worden dat hij hierover juiste en eenduidige verklaringen kan afleggen, ongeacht zijn leeftijd en scholing.

Over zijn taskara stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij na zijn asielaanvraag in België zijn moeder gecontacteerd heeft en dat zij toen een taskara heeft aangevraagd omdat ze zijn oude taskara niet meer vonden. Volgens verzoeker heeft men toen echter een verkeerde geboortedatum genoteerd. Pas na een tijd heeft zijn familie zijn oude taskara teruggevonden en deze opgestuurd. Verzoeker voert aan dat men van deze taskara nooit gezegd heeft dat ze vals is. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers verklaringen eens te meer uiteenlopen, daar hij nu verklaart dat hij zijn moeder gecontacteerd heeft, terwijl hij tijdens het gehoor beweerde dat hij met zijn oom contact had opgenomen om een kopie van zijn taskara te laten opsturen (gehoorverslag CGVS 15 februari 2010, 4). Bovendien doet verzoekers uitleg geen afbreuk aan de vaststelling dat de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valse Documenten over de eerste taskara die verzoeker heeft neergelegd geoordeeld heeft dat deze niet overeenstemt met hun persoonlijke documentatie (beslissing van de Dienst Voogdij van 8 juni 2009, ref. 6/MIN/2008/7846 in administratief dossier). Van de tweede taskara heeft verzoeker dan weer nooit het origineel neergelegd. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker zowel bij de Dienst Voogdij als bij het Commissariaat-generaal enkel een fotokopie neerlegde. Aan fotokopieën kan geen bewijswaarde worden verleend omdat ze gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervaardigen zijn.

De neergelegde foto's tonen niet aan dat verzoeker zelf afkomstig is uit Ghazni, noch dat de persoon op de foto zijn moeder is en daar daadwerkelijk woont. De enveloppe toont enkel aan dat de foto's verstuurd werden vanuit Afghanistan, Kabul.

Om al deze redenen is de Raad van mening dat verzoeker zijn afkomst niet aannemelijk maakt.

De vraag of van verzoeker verwacht mag worden dat hij, gelet op zijn leeftijd en scholing, op alle politieke en geografische vragen kan antwoorden die de dossierbehandelaar hem gesteld heeft, is verder niet dienstig.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekers asielrelaas speelt zich immers in Pashi af, terwijl uit het voorgaande is gebleken dat aan verzoekers beweerde afkomst geen geloof kan worden gehecht. De door verzoeker aan het verzoekschrift toegevoegde rapporten (District Profile UNHCR Malisatn, Hoe gerst wordt geoogst, schapen en informatie over Bashtar Dost) doen bijgevolg geen afbreuk aan hetgeen werd vastgesteld aangezien een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaan om de vrees voor vervolging aan te tonen, deze moet in concreto worden aangetoond en verzoeker blijft dienaangaande in gebreke.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Ghazni, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst onontbeerlijk om uit te sluiten dat verzoeker gelet op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, afkomstig zou zijn uit een streek waar geen risico aanwezig is. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een beweerd verblijf in Ghazni zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412) .

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER